

**MARK
DOUGLAS-HOME**

MOŘSKÝ DETEKTIV

DETEKTIVKA,
KTERÁ PLUJE
PROTI PROUDU

PLUS

Mořský detektiv

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz



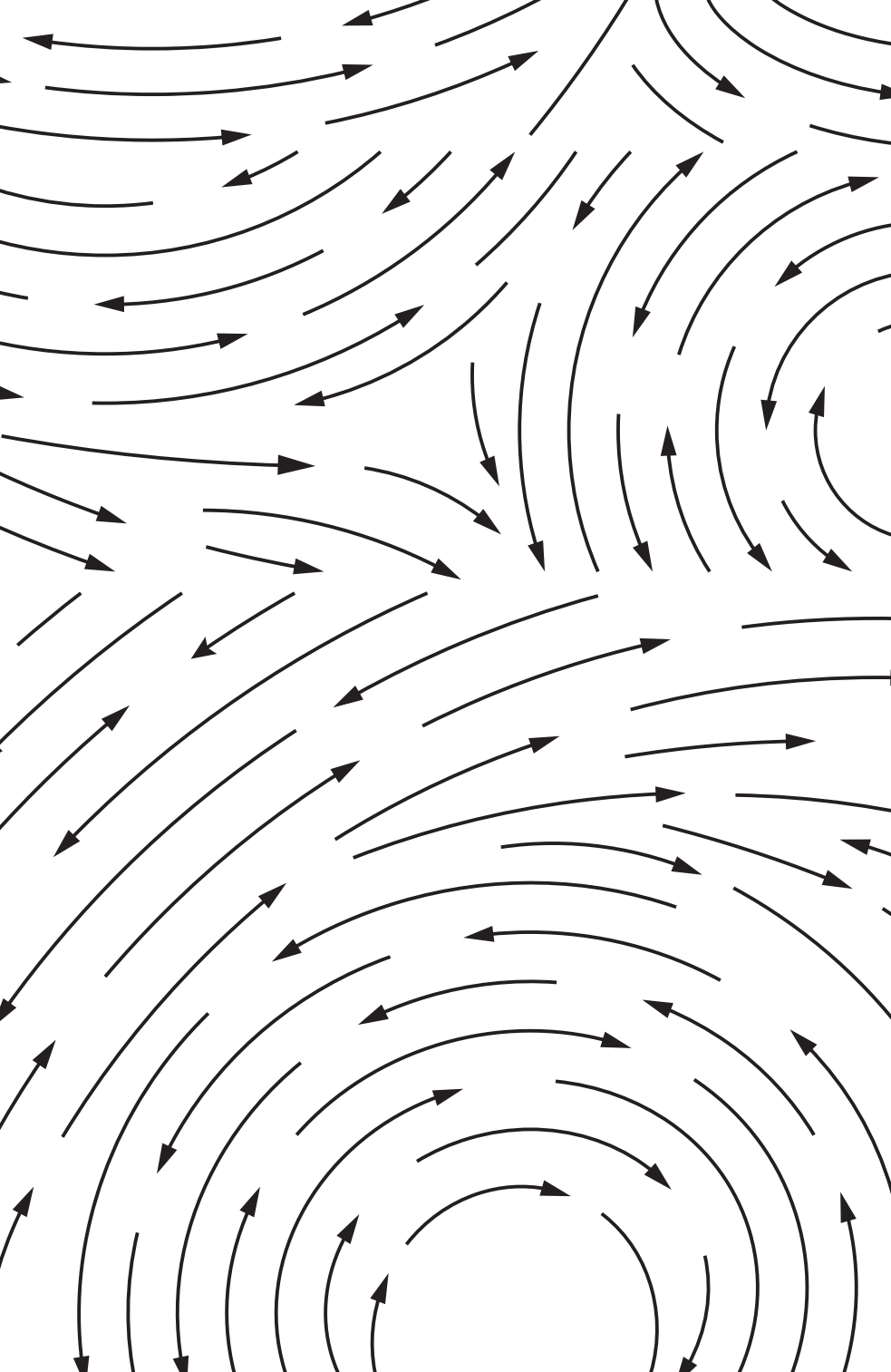
Mark Douglas-Home

Mořský detektiv – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

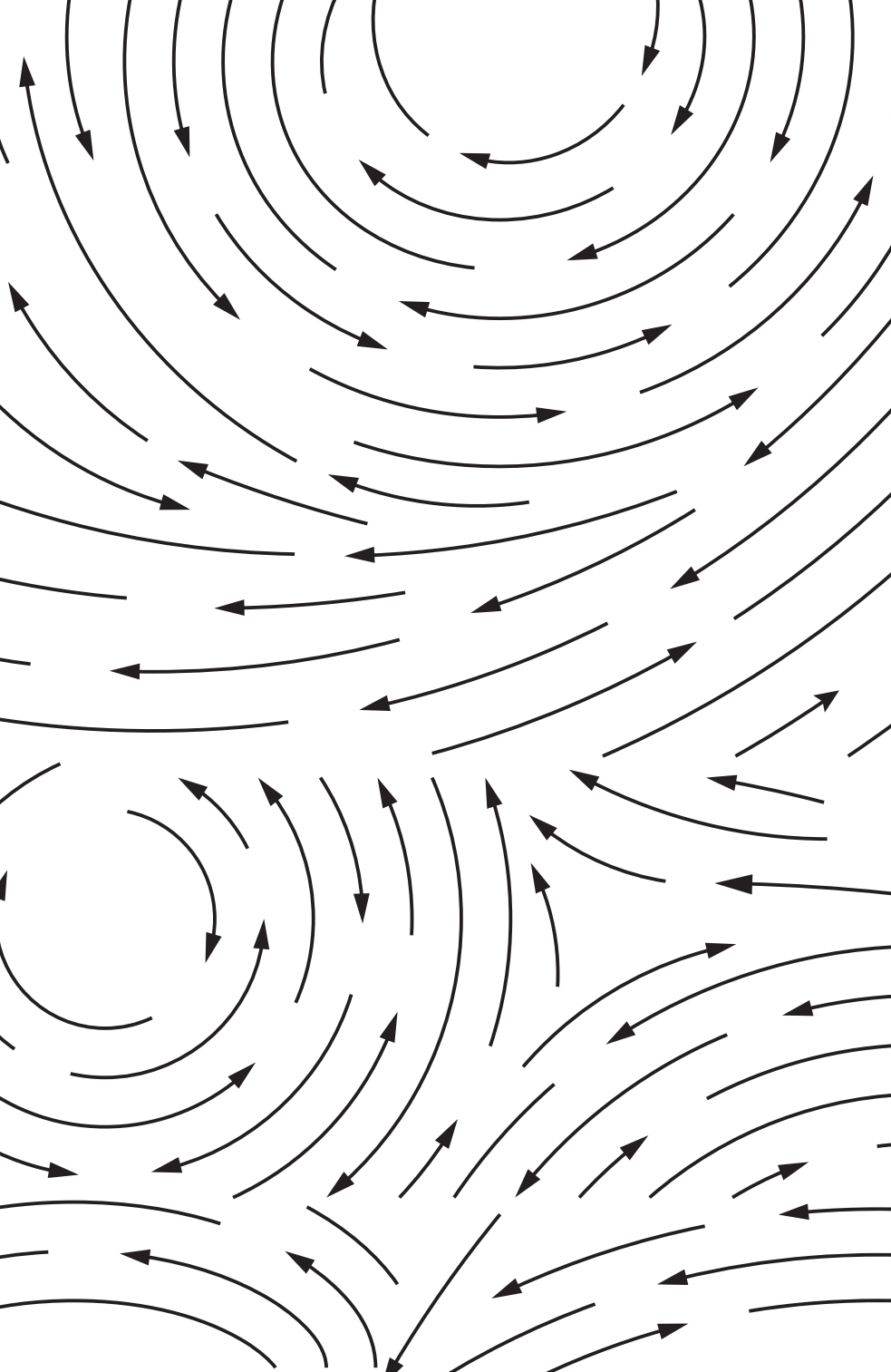
ALBATROS  **MEDIA a.s.**





MOŘSKÝ DETEKTIV

**PRVNÍ DETEKTIVNÍ
PŘÍPAD OCEÁNOGRAFA
CALA MCGILLA**



MARK DOUGLAS-HOME

MOŘSKÝ DETEKTIV

**PŘELOŽILA
TEREZA VLÁŠKOVÁ**

PLUS

PRO COLETTE, REBECCU A RORY

THE SEA DETECTIVE

ORIGINAL ENGLISH LANGUAGE EDITION FIRST PUBLISHED
BY PENGUIN BOOKS LTD, LONDON

TEXT © MARK DOUGLAS-HOME, 2015

THE AUTHOR HAS ASSERTED HIS MORAL RIGHTS

ALL RIGHTS RESERVED

TRANSLATION © TEREZA VLÁŠKOVÁ, 2017

COVER DESIGN © TOMÁŠ CIKÁN, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-259-0671-2

ISBN e-knihy 978-80-259-0699-6 (1. zveřejnění, 2017)

PROLOG

Dívka se chvěla pod náporý studeného vzduchu. Prudce se nadechovala, roztaženými nozdrami pátrala po čemkoliv známém a snažila se odhadnout, co jí ta vůně ve vzduchu jenom připomíná. Je to moře? Rozbušilo se jí srdce. Je snad na cestě k moři? Na cestě domů? Přestala sebou házet a znovu se rozklepala, tentokrát vzrušením.

Žena, která dívku nesla a nadávala u toho, ji teď sevřela ještě pevněji. Jednou rukou ji objímala kolem pasu, druhou přidržovala v podkolení. Dívka se pokusila jazykem vytlačit hadr z úst, aby se mohla zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu a vyzkoušet, jestli chutná stejně, jako voní – po svobodě. Rozhodně neztrácela naději. Byla mladá a čas se pro ni strašně táhl. Ale nakonec měl táta pravdu. „Buď poslušná, Príti, a trpělivá,“ kladl jí na srdce.

Když otec převzal od toho muže peníze, všiml si, že se jeho dceři najednou zračí v očích panika jako malému ztracenému děvčátku. „Však on tě vrátí, Príti, za týden až dva budeš zpátky. Tak to chodí,“ pošeptal jí a dodal: „Až ho přestaneš bavit.“

„A co když ho bavit nepřestanu, otče?“ zeptala se.

Věnoval jí svůj shovívavý pohled, kterým jí čas od času dával najevo, kolik toho o takových záležitostech ví. „Ale přestaneš.“

„I když za mě zaplatil šedesát tisíc rupií?“

Ještě nikdy se nestalo, že by někdo za dívku z jejich vesnice zaplatil šedesát tisíc rupií. Dosavadní rekord byl čtyřicet tisíc.

„Právě proto, že za tebe zaplatil šedesát tisíc rupií...“

Príti se zamračila. Nerozuměla tomu. Neříkal snad otec, že nikdy neviděl krásnější dívku? Nezírali na ni snad řidi-

či kamionů s větší touhou a chtíčem než na ostatní dívky? „Proč, otče? To už pak nebudu krásná?“

„Príti, ty budeš vždycky krásná, ale tahle sorta mužů se nespokojí s jednou ženou. Klidně si pak koupí další krasavici – a další a další.“

Žena zakopla a Príti se pevně chytila její bundy z jakési hrubé látky. Znovu se ozvaly nadávky, kterým Príti nerozuměla. Teď šly z kopce a žena skoro běžela, Príti cítila, že má naspěch. A pak se ocitly na nějakých schodech: žena se natočila bokem a rychle z nich sestupovala, schod po schodu. Príti narážela chodidly do zábradlí, až se jí provaz bolestivě odíral o kůži nad kotníky. Ošila se a žena ji stiskla ještě pevněji. Konečně se dostaly do závětrí, bylo slyšet křupání šterku pod nohama. A kdesi před nimi omývaly mořské vlny pobřeží. Když tenhle zvuk provázel Príti naposledy (před kolika týdny či měsíci to asi bylo?), naplňoval ji zlověstnou předtuchou. Kam ji vezou? Proč je svázaná, má v puse roubík a přes oči pásku? To za ni ten boháč zaplatil tolik, jen aby se k ní pak choval takhle?

Teď ji ale šplouchání vody příjemně rozechvívalo. Žena ji položila na zem a Príti pod sebou ucítila neopracovaná prkna loďky, s níž si pohrávaly vlny. Třeba je to ten člun, na kterém sem přijela! Třeba jede domů!

Hlavou jí vířil kaleidoskop barev, obličejů a vůní: růžová, červená a zelená sárí, šťastné umouněné tvářičky Nity a Míny, Prítiných mladších sestřiček, vůně kouře, slepice rozhrabávající hlínu, drobný šterk a prach zvedající se z džajpurské silnice, zvuky brzdících a startujících kamionů, zápach benzinu linoucí se horkým vzduchem, hlasy mužů smlouvajících o dívky.

Před očima jí vyskakovaly živé vzpomínky: matka sedí před chýší, zpívá si a vaří na ohni, v němž praskají větve tamarindu; matce kanou po tvářích obrovské slzy, když Príti v růžovém sárí a ověšenou šperky odvádějí k silnici; matka ji

objímá a šeptá jí tak, aby to otec neslyšel: „Odpusť mi!“ – a Príti se snaží nedat najevo strach a hrdě jí odpovídá: „Nemám co. Jsem přece Bédijka, takhle to se zdejšími dívkami chodí.“

Na téhle loďce si předtím něco slíbila. Jakmile se vrátí domů, vezme si otce stranou a poprosí ho, jestli by z části těch peněz za svůj věneček nemohla něco koupit matce. Sice u nich bylo zvykem, že se všechno utratí za hostinu, ale za šedesát tisíc rupií přece vesnice musí i tak zažít hostinu, jakou svět neviděl, ne?

Jak se jen na tu oslavu těšila!

Kdykoliv byla s nějakým mužem, nemyslela na nic jiného, viděla před očima všechnu tu nádheru a slyšela rozjařenou společnost. Vezme si zlaté šperky – a snad jí otec dovolí koupit matce tmavě růžové sárí z majsúrského hedvábí a taky obyčejná bavlněná sárí pro všední nošení a nový hrnec a matraci.

Najednou s lodí pohodila vlna a vytrhla Príti ze snění. Přála si, aby jí ta žena sundala pásku z očí. Chtěla si prohlédnout loď, která ji odveze zpátky k rodině. Určitě čeká někde dál na moři, stejně jako když ji z ní tenkrát vezli na břeh. Jestlipak ji zase zamknou v té vydýchané kabině? Na zpáteční cestě už to nebude zapotřebí, říkala si. Ať byl jejím kupcem kdokoli, nemá důvod schovávat ji před jinými muži. Už není panna. Teď tomu všemu rozuměla mnohem lépe.

Když tehdy to auto s naleštěnou černou kapotou a zatmavenými okénky zastavilo u krajnice, projel Príti drobným tělíčkem záchvěv uspokojení. Takové auto si ještě žádnou dívku z vesnice nevyzvedlo. Vzpomínala, jak se kamioňáci zničehonic přestali vztekle handrkovat a rozmrzele sledovali vůz s vědomím, že tuhle krasavici nedostanou – možná už nikdy, pokud odejde za prací do Nového Dillí či Bombaje. O exotických dívkách jako Príti kolovaly historky, že svým rodinám každý rok vydělávají desítky tisíc rupií. Príti sledovala, jak řidič auta stáhl o pár centimetrů okénko. Otec

k němu nejistě přistoupil, aby si mohli promluvit, záda uctivě nahrbená.

Pak se k ní vrátil a ona se ho zeptala: „Je hezký a čistý?“ Otec zavrtěl hlavou a usmál se jako někdo, komu se právě dostalo obrovského požehnání: „Muž, který dá šedesát tisíc rupií za jedinou dívku, určitě bude čistý.“

„Šedesát tisíc rupií!“ vydechla nevěřičně a otec už se ani nemohl usmívat spokojeněji.

„Ale viděl jsi ho, otče? Je hezký?“

„Muž, který dá šedesát tisíc rupií za jedinou dívku, přece nebude řídit vlastní auto.“

Tomu nerozuměla. Proč by si někdo kupoval mercedes a pak ho neřídil? Ale nechtěla, aby to vypadalo, že si svého otce neváží, a tak se až po nasednutí zeptala řidiče: „To vy jste za mě zaplatil?“

Ta představa ho rozesmála. „Kde bych asi vzal sto dvacet tisíc rupií?“

„Ale otci jste přece dal jenom šedesát tisíc.“ („Jenom“ zní v tomhle kontextu dost zvláštně, říkala si Príti.)

„Ano, a za chvíli dám dalších šedesát tisíc otci jiné dívky. Ty peníze patří někomu jinému. Já jsem pouhý řidič.“

Príti zmlkla, projela jí vlna žárlivosti. Takže ona je v kmeni ještě další dívka, jejíž krása stojí za šedesát tisíc rupií? Vždyť jí otec tvrdil, že je nejkrásnější dívkou, jaká se kdy mezi Bédii narodila!

Za necelých deset minut auto zastavilo v další vesnici a řidič znovu o pár centimetrů stáhl okénko, stejně jako když jednal s Prítiným otcem.

Škvírou podal ruličku peněz jakémusi vysokému muži s kulatým obličejem a rovnými bílými zuby – matka Príti učila, že zdravé zuby jsou u mužů známkou bohatství a blahobytu. Otevřely se dveře a na béžové kožené sedadlo vedle Príti vplula dívka v zeleném sárí. Byla vysoká a krásná,

s hustými kaštanovými vlasy, velkýma očima a plnými rudými rty. Plakala. Príti najednou opustila veškerá žárlivost. Vzala dívku za ruku a zeptala se jí, jak se jmenuje.

„Basantí,“ odpověděla dívka.

„A kolik ti je, Basantí?“

„Čtrnáct.“ Dívala se na Príti ubrečenýma očima, jež křičely o pomoc.

Basantí byla o rok starší než Príti.

„Jsi nejstarší ze všech sourozenců?“

„Ne, nejmladší.“

Ted' už Príti chápala, proč Basantí brečí. Sama byla v rodině nejstarší, a proto byla na *dhandu*, prodej panen, dávno připravená – ale Basantí ještě ne. V její rodině se muselo stát něco nečekaného. Plakala proto, že se nikdy nevdá a nikdy nebude mít manžela, že ji čeká život *dhandeválí* – prostitutky.

Príti ji objala.

Cesta trvala několik hodin a Príti svoji novou kamarádku celou dobu uklidňovala. V jednu chvíli jí Basantí usnula na klíně. Mladší dívka hladila tu starší po vlasech a v duchu se divila, na co nějaký muž potřebuje hned dvě takové dívky, a přemýšlela, která z nich ho asi bude přitahovat víc. Basantí byla vysoká a štíhlá, měla rovné boky, labutí krk a velké oči. Príti byla menší postavy, pohybovala se s ladností tanečnice, měla výrazné lícni kosti a krásně tvarovaná ústa.

Príti si pomyslela, že nikdy neviděla krásnější dívku než Basantí.

Když už na silnici strávili asi polovinu noci, přestalo Príti bavit sledovat světla protijedoucích aut a kamionů. „Už tam budeme?“ zeptala se řidiče.

„Zkus usnout, uteče ti to rychleji,“ poradil jí přívětivě. Príti sice odpověděla, že usnout nedokáže, ale stejně zavřela oči a později se s leknutím vzbudila, když řidič prudce zabrzdil a odbočil do jakési zadní uličky.

Zaslechl, jak sebou trhla. „Jsme na místě,“ oznámil jí a zastavil před skladištěm, jež mělo okna natřená černou barvou a chráněná kovovými mřížemi. „Jsme v Bombaji.“

„Takže tady žije ten muž, co si nás koupil?“ zajímalo Príti. Basantí už byla také vzhůru a tiskla Príti ruku ještě vyděšeněji než předtím.

Řidič zamítavě zakroutil hlavou a otevřel jim dveře. Vedl je před sebou nahoru po schodech až ke dveřím se zabudovanou mřížkou, kde už na ně čekal další muž v bílém obleku, s bílými botami a slunečními brýlemi.

„To je on?“ zašeptala Basantí.

„Asi jo,“ odpověděla Príti.

Ani jedna nikdy neviděla tak drahé oblečení. Tenhle muž rozhodně vypadal, že si může dovolit zaplatit sto dvacet tisíc rupií za dvě dívky. Vedl Príti a Basantí dlouhou chodbou do místnosti, v níž stála jen postel a křeslo. Ze stropu visel rozsvícený lustr a okno bylo zatemněné závěsem. V křesle seděla žena s poďobaným obličejem. Jakmile vešli dovnitř, vstala a řekla muži v bílém obleku cosi, čemu Príti nerozuměla. Když odešel a zavřel za sebou dveře, chytla je obě za ruce, Prítinu pravačku do levé dlaně, Basantínu levačku do pravé. Uznale si je prohlédla. „Krasavice,“ prohlásila v jejich nářečí a doslova zářila uspokojením. Príti i Basantí jí úsměv oplatily, ačkoliv v nich její mozolnaté dlaně vyvolávaly rozporuplné pocity. Pak jim pomohla vysvléct se. „Musíte se umýt...“ vysvětlovala. Všimla si ale, jak ustrašeně se obě tváří, a větu nedokončila.

„Ten muž v bílém obleku – to on za mě a Basantí zaplatil?“ odvážila se zeptat Príti.

Žena neodpověděla.

Stály tam nahé a styděly se jedna před druhou.

Basantí se dotkla Prítiny paže a zašeptala: „Šedesát tisíc rupií je moc málo za tak krásnou holku, jako jsi ty.“

„Nebo ty...“ vrátila jí Príti kompliment.

„Stojíme každá za sedmdesát tisíc rupií,“ pokračovala Basantí.

„Víc... Osmdesát tisíc, devadesát, sto!“

Pak začala Príti básnit o stovkách tisíc rupií, které budou s Basantí jako *dhandeválí* posílat domů, a o tom, jak budou pro zámožné muže přitažlivé ještě dlouhá léta. Jestli-pak se někdy najde další dívka z kmene, která své rodině přinese takové jmění?

Žena nechápavě vrtěla hlavou nad tím, že se starají jenom o peníze, a odešla pro mísu s vodou. Obě je omyla, nejdřív Príti, pak Basantí, a přikazovala jim, jak se mají natočit. Príti na Basantí cákla trochu vody a obě se nervózně rozesmály, vyděšené, co se bude dít dál. Pak žena opět zmizela a tentokrát se vrátila s omáčkou *pav bháji* a novým oblečením v západním stylu: modrými džínami, tričky a několikery páry zlatých a stříbrných tenisek.

Zatímco jedly a oblékaly se, vyprávěla jim příběhy o ženách z kmene Bédiů, jimž v žilách koluje krev válečnic – o jejich statečnosti, o tom, jak vznešeným povoláním je *dhandá* pro tak krásné dívky. Dávno měla vyzkoušené, že dívkám z tohoto kmene se takové lži líbí. Vždyť je jimi koneckonců krmí i ti jejich nanicovatí papínkové, potomci banditů, lupičů a zlodějů!

„Už jste někdy letěly?“ zeptala se jich.

Príti a Basantí zavrtěly hlavou.

„A jely lodí?“

Opět zavrtěly hlavou a zachichotaly se.

„Muži, kteří za vás zaplatili, žijí daleko odtud. Pojedete za nimi, jen co dorazí peníze.“

„Ale za nás už někdo zaplatil,“ divila se Príti. Vždyť ty peníze viděla. Jak to ta paní myslela?

Žena mlčela, ale Basantí vyzvídala dál: „Takže za nás zaplatilo několik mužů?“

„Ano, několik.“

„A nebyl to ten muž, který nás sem přivedl, ten v tom bílém obleku?“

Žena zaváhala. „... Ne.“

„A kde ti muži jsou? Někde tady?“

„Sledovali vás, jak se myjete a převlékáte.“

„Nikdo nás tu přece nesledoval. Dveře byly zavřené,“ oponovala Príti. Podívala se na okno, aby se ujistila, že je pořád zatažené. Bylo.

Žena ukázala do rohu, kamsi nahoru ke stropu. Tam byla přidělaná kamera. „Sledovali vás z velké dálky, draží vás v aukci.“

Príti a Basantí se na sebe ustrašeně podívaly a objaly se.

„A kde teda jsou?“ vyžvídala znovu Basantí.

„V cizině...“

„Takže za nimi pojedeme do Dubaje? To je přece v cizině, ne?“ zeptala se Príti a pro Basantí dodala: „Slyšela jsem o ní mluvit otce.“

Žena pokrčila rameny. „Jistě, do Dubaje...“ Řekla to ale tak rychle, že jí ani jedna nevěřily.

„Co s námi jen bude, Basantí?“ vyjekla Príti. Basantí se opět rozbřečela.

Když se dooblékly, otevřel muž v bílém obleku dveře a ustoupil stranou. Žena obě dívky objala a se slovy „tudy, vy moje indické krasavice“ je vedla chodbou zpátky ke dveřím s mřížkou a k autu dole pod schody, kde na ně čekal řidič.

Vyrazili na cestu k malému letišti za Bombají.

Tam se Basantí a Príti setkaly s dalšími šesti dívkami, které sice nepocházely z kmene Bédiů, ale jejichž rodiče také prodali jejich panenství a odsoudili tak své dcery k životu bez manžela, k životu *dhandeválí* vydělávající peníze pro rodinu. Všechny nastoupily do letadla s bílým trupem a dvojitými vrtulemi. Príti s Basantí zabraly místa vzadu, a když

se rozeřvaly motory a letadlo vzlétlo, Príti si zakázala brečet. Musí přece zůstat silná kvůli Basantí!

Letadlo přistálo za hodinu, možná za dvě. Príti ztratila pojem o čase. Každá vteřina vydala za minutu plnou úzkosti; každá minuta za hodinu plnou strachu.

Príti a Basantí vystoupily jako poslední. Vedle křídla letadla parkovala černá dodávka; vlezly si dozadu, kde už na ně čekaly vyděšené tváře ostatních. Príti se nahlas pomodlila. Dvě spolucestující začaly popotahovat. Další se dělalo špatně ze zápachu leteckého benzínu. Dveře dodávky se s prasknutím zavřely a uvěznily je v naprosté tmě. Z popotahování se staly přidušené vzlyky. Dívka s nevolností to nevydržela a celou dodávku prostoupil puch zvratků. Príti se znovu pomodlila, tentokrát potichu, a přitiskla Basantí k sobě.

Dodávka po chvíli zastavila a dveře se otevřely. Príti viděla, že se ocitly na molu v jakési loděnici. Kotvila u něj obrovská loď a nějaký muž v modré kombinéze se slunečními brýlemi je vztekle pobízel, ať okamžitě vystoupí. Príti a Basantí vkročily na nástupní můstek jako první. Dva muži je odvedli dolů po kovových schodech a úzkou uličkou až ke zrezivělým dveřím, za nimiž na ně čekala stísněná kajuta bez oken či průduchů. Byla v ní jen jedna postel, záchod a sprcha.

Ostatní dívky už nikdy neviděly.

Jídlo jim jednou denně nosil další muž, který se schovával pod kapucí. Nikdo jiný za nimi celou cestu nepřišel.

Kolik dní na té lodi strávily? Dlouho předtím, než konečně dorazily na místo určení, se Basantí dopočítala asi ke dvěma měsícům. Príti si nebyla jistá. Mohlo to být víc, mohlo to být míň, kdo ví? Basantí se rozhodla, že udělá do stěny zářez po každé, když dostanou jídlo. Jednoho večera jim muž s kapucí oznámil, že se mají místo spánku sbalit a připravit se na cestu na břeh. Basantí spočítala zářezy. Bylo jich dvacet sedm.

Než je pustili z kajuty, zavázali jim oči páskou. Vyvedli je na palubu, ale páskou nepronikalo ani trochu světla. „Myslíš, že je noc?“ zeptala se Basantí.

„Nejspíš jo,“ odpověděla Príti.

Překvapilo je ale, jaká je venku zima. Kde to jsou? Do jaké země je odvezli? Nasměrovali je k boku lodi a Basantí navedli k žebříku. Vykřikla, aby Príti věděla, co se s ní děje. Príti ale vnímala jen to, jak moc se Basantí bojí. Pak se odkudsi zdola ozvalo mužské zvolání a jeden z členů posádky do Príti strčil, aby následovala kamarádku. Zvedl ji, aby jí pomohl dostat se na žebřík, a přidržoval ji, dokud nohou nenahmatala příčku. Pevně se chytila kovového zábradlí a pomalu sestupovala. Třásla se tak, až se bála, že spadne, ale zdolala všech dvanáct příček a pak ji zespoda popadly něčí drsné ruce.

Provazem jí spoutali kotníky i zápěstí. Jeden člověk ji svažoval, druhý ji držel. Do pusy jí nacpali kus hadru a posadili ji vedle Basantí; přimáčkly se k sobě, aby se navzájem zahřívaly a dodávaly si odvahy. Príti se dávila, suchý roubík byl na její malou pusu příliš velký. Snažila se polykat, až měla krk v jednom ohni. Pak se ozval zvuk startujícího motoru, loď se přestala volně pohupovat na vlnách a mořský větřík osušil Príti žaludeční šťávy z obličeje.

O dvacet minut později loďka zlehka narazila do mola.

Nejdřív vzali na břeh Basantí, poté Príti. Príti poznala, že si ji do náruče vzala nějaká žena, cítila, jak si ji tiskne na vytahaná prsa. Nikdo ani nehlesl. Kolem se ozývalo jen šplouchání moře a skřípění šterku pod jejíma nohama. Zdálo se, že jdou nahoru po schodech, a pak se Príti najednou ocitla v jakési místnosti. Teď už slyšela jen dupot bot na podlaze. Kde je Basantí? Když jí žena sundala pouta i pásku z očí a vytáhla roubík, zjistila Príti, že se ocitla v pokoji bez oken. Žena na sobě měla pláštěnku a kuklu, aby jí byly vidět jen

oči; teď otevřela dveře a ukázala Príti koupelnu. „Bude se ti tady líbit, drahoušku. Určitě,“ řekla. Pak odešla.

Príti se rozbrečela – kvůli Basantí, nevinné, k smrti vyděšené Basantí, i kvůli sobě.

Později za ní přišel první muž. Byl malý, zavalitý, bledý a obličej mu zakrývala myší maska. Jeho hlas zněl příjemně; nejprve vzal Príti do koupelny a celou ji omyl nějakým speciálním mýdlem, pak si ji odnesl do postele a zhasl. Slyšela, jak se svléká, a pak cítila, jak se pod jeho vahou propadá postel a jak tiskne svoji tvář k její a líbá ji. Sundal si masku.

Ležela nehnutě, jak jí radil otec, a ovládla nutkání ucuknout, když to zabolelo.

Když skončil a s chrápáním usnul, odešla do koupelny, aby ze sebe smyla nahořklý pach jeho potu a stopy krve z vnitřní strany stehén. Tehdy poprvé jí mysl naplnila představa toho reje a veselí, jaké na ni čeká při oslavě návratu do vesnice. Kolikrát si to pak ještě představovala? Stokrát, dvěstěkrát: už ani sama nevěděla.

Někteří muži zůstávali přes noc. Občas se za ní vraceli večer co večer. Jiní se u ní zdrželi jen hodinu až dvě a už je nikdy neviděla. Sem tam se nikdo neukázal celé dny. A zrovna po pár dnech takového volna za ní přišla ta žena s kuklou na hlavě – na tom by samo o sobě nebylo nic neobvyklého, ale tentokrát na Príti křičela, což se běžně nestávalo. Naházela jí tu trochu oblečení do batohu, spoutala ji a zavázala jí oči, aniž by ji trápilo, že Príti v tom spěchu ubližuje.

Něco se muselo stát, došlo Príti.

Pak ucítila moře, slyšela křupání šterku pod ženinými botami a poprvé se odvážila pomyslet na to, že ji odvezou zpátky domů. Copak by jinak seděla v téhle loďce? Nebyla to snad ta samá, v níž tehdy připlula na pevninu?

Když byly dostatečně daleko na moři, žena se najednou začala hýbat a blížila se k Príti. Dupala po dřevěných prknech

a člun se pohupoval na vlnách. Rozvázala Príti nohy a pak i zápěstí a vytáhla jí kus látky z pusy. Príti naprázdno polkla. Slaný vzduch chutnal po sladké, vytoužené svobodě.

Žena jí konečně sundala i pásku z očí a Príti se rozhlédla. Byla tma. Široko daleko viděla jen bílé světélkující vlnky honící se kolem člunu. Kde je ta loď? Kde je svoboda?

Žena jí vsunula jednu ruku pod kolena a druhou ji objala kolem pasu. Zvedla ji nahoru. „Tak ahoj, drahoušku,“ prohlásila. A pak už Príti letěla vzduchem a se šplouchnutím dopadla do moře. Nebyla připravená, že se ocitne pod hladinou, a voda byla tak ledová, až se Príti zajíkla a vyděšený výkřik jí uvízl v hrdle. Když se vynořila, kuckala a dávala se; hluk motoru se už ztrácel někde v dálce. Prítin jekot neměl proti obrovské vodní ploše a ostrému oceánskému větru nejmenší šanci. Volala matčino i otcovo jméno, volala Basantí. Prosila nebesa, aby jí dopřála opětovné shledání se sestřičkami. Jestli se nevrátí, prodá rodina do *dhandy* další z nich. Prosím, to ne!

Začala se topit a nabírat vodu do plic. Krk a dýchací trubici jí šířala palčivá bolest. Hrudník hrozil, že se každou chvíli roztrhne. Znovu se probojovala nad hladinu a naposledy se zoufale nadechla, než se ztratila pod dalším přívalem vln.

Najednou hrála *kabadi*. Běžela a běžela, snažila se co nejrychleji dostat k čáře, odkud na ni spoluhráči volali, povzbuzovali ji a pokřikovali, ať ještě přidá. Druhý tým jí byl v patách, ale ona byla rychlá. Už zbývalo jen dvacet kroků. Dokáže doběhnout za čáru na jeden dech? Ještě jeden krok. Ještě jeden. A ještě. Už tam bude? Musí se nadechnout.

Zalapala po dechu, ale do unavených plic se jí nahrnula jen ledová mořská voda a celé je zaplavila.

Pravidlo číslo jedna: předem si nastuduj únikovou cestu.

A udělal to? Ale samozřejmě že ne.

Když Cala McGilla zachytil senzor a rozsvítila se světla, instinktivně se rozběhl k zahradní zídce, ovšem ta už byla v tu chvíli dokonale osvětlená. Na jejím vrcholku se tyčil plaňkový plot, který chránil zahradu ministra životního prostředí před slídivými sousedy i zvědavými chodci. Plaňky byly seříznuté do špičky, až plot vypadal jako zubatá pila. Cal vyskočil na zídku, pak se však zničehonic rozječel alarm a přinutil ho jednat ještě rychleji. Na mokrém kameni mu podklouzla noha, a byť kolem sebe mával rukama jako o život, pád zastavil až plot a jeden ze sloupků se mu zabodl do žeber. Zakvílel, přinutil se převalit přes plot a skutálel se na potmělou uličku za domem. Na tvrdém travnatém povrchu si vyrazil dech. Zasténal. Žebry mu na jedné straně projížděla ostrá bolest.

Z téhle strany byla zídka nižší. Zvuk alarmu sem doléhal jen tlumeně, jako z velké dálky. Cal zůstal napůl v mrákotách ležet na zemi, snažil se dostat štěrky z dlaní a sténal, dokud ho blížící se policejní siréna nepřinutila postavit se na nejisté nohy. Pokusil se rozběhnout, ale při každém rychlejším pohybu mu v ráně tak bodalo, že se nakonec spokojil s belháním úzkou cestičkou, a celou dobu poslouchal, co se mu odehrává za zády.

Policejní siréna naposledy přiškrceně zaječela a hlídka zastavila před ministrovým domem.

Houkání alarmu ztichlo.

Ozvalo se zavytí psa: dychtivé zavytí šelmy s vlčími pudy, jaké podle Cala asi mohl vyluzovat vycvičený pes, když poprvé nasál pach prchající kořisti.

Zaklel a potácel se dál. Na konci cestičky stála brána, kterou prošel na jakési pole. Zem pod nohama sice byla rovná, ale on kvůli zranění ztrácel rovnováhu a ve tmě se neorientoval. Dvakrát zakopl a odnesl to vyvrknutým kotníkem. Za jiných okolností by pád zbrzdil rukama. Tentokrát ale padal na bok a v žebrech ho zabořilo tak, že si radši rukama chránil poraněné místo. Pravým ramenem narazil na kámen a polovinou tváře se zabořil do bahna. Znovu zasténal.

Teď ale ostražitě naslouchal okolním zvukům a sotva dýchal.

Policejní pes mu za chvíli bude v patách: zamíří si to k němu najisto, tma netma, tlapami se bude tichounce odrážet od země. Představil si rytmické údery polštářků o vlhkou hlínu; neutuchající cílevědomost psa, kterému z povislých koutků tlamy tečou neuspořádané potoky slin. Přitáhl si kolena k tělu, zakryl si tvář rukama a čekal, až se do něho zakousnou psí zuby. Uběhlo několik vteřin, pak celá minuta. Jediné, co teď slyšel, bylo houkání další policejní sirény a zadoufal, že to vytí před chvílí pocházelo jenom od některého z vesnických psů, vyrušeného řevem alarmu a policejních aut. Zvedl se na kolena, ale pořád tak trochu očekával, že se na něj ze tmy vyřítí chlupatá řízená střela. Ještě chvíli vyčkával s nastraženými ušima, pak vstal a kulhal dál, došlapoval jen na levou nohu a pravou táhl za sebou.

Přešel přes pole a přes plot přešel na další, jež se prudce svažovalo. Lezl z kopce a zanedlouho se před ním objevila světla vesnice, nejdřív jen pár, pak jich po obou stranách přibývalo více. Cal nahmatl v kapse větrovky mobil, zapnul ho a dlaní zastínil zelené světlo displeje. Bylo 23.48. Asi za pět hodin se začne rozednívat. A pak bude muset věřit, že to jediné, co si předem naplánoval, opravdu vyjde. Vyhledal

si stránku místní autobusové společnosti a našel si noční spojení. Poslední autobus odjel z ministrovky vesnice ve 23.40, před osmi minutami. Pro jistotu si ověřil i ranní spoje. Školní autobus projíždí všemi vesnicemi v okolí mezi 7.30 a 8.15. Tohle byl jeho náhradní plán. Příště si to naplánuje lépe. Proč je to pokaždé až příště?

Světla vesnice teď zářila necelých dvě stě metrů před ním, stačilo se dostat přes hlohový plot, jehož obrysy se rýsovaly proti noční obloze, a poté přejít pole za ním. Cal se schoulil pod keř a opřel se zády o pařez. Levou rukou si instinktivně přejel po boku. Prsty nahmatat roztrženou bundu a lepkavou skvrnu zasychající krve na tričku. Rozhodl se to nechat být. Ruce měl po těch pádech celé poškrábané a špinavé a stejně by v té tmě na čištění rány pořádně neviděl. Zlehka přitiskl tričko k natrženému boku, aby zastavil další krvácení, vytáhl z kapsy u bundy iPod se sluchátky a pak pro něj okolní svět přestal existovat.

Obvykle se mu venku tak špatně nespalo. Během celého roku podnikal výlety po ostrovech; za hezkého počasí nocoval přímo na písčných plážích, za horšího pod stanem. Tentokrát byl však nervózní, aby neprospal první známky rozbřesku. Chtěl se do vesnice dostat dřív, než se úplně rozední, kdyby po něm náhodou pátrala policie. Vzbudil se asi třikrát nebo čtyřikrát, pokaždé se pátravě zadíval na oblohu za vesnicí, jestli už nezačíná světlát, a pokaždé ke svému vzteku spatřil jen samou čern. Pak ale vleže na levém boku upadl do hlubokého spánku, típl nastavený budík, a nakonec ho vzbudili až dva holubi, kteří hlasitě třepotali křídly v živém plotu hned vedle něj. Překvapeně otevřel oči. Okolní pole i keře už byly zalité jasným květnovým sluncem. Cal zaklel a odemkl displej mobilu. Bylo 7.20 – už za deset minut bude autobus na své první ranní zastávce.

Otočil se čelem ke zbylým cárům mlhy, jež se vznášely nad vesnicí – asi dvěma desítkami malebných domků obklopujících kostel a jakousi budovou připomínající hotel. Děli-
lo ho od nich ne pole, ale fotbalové hřiště, na kratší straně
ohrazené kamennou zídou, která končila nedaleko Calova
nočního útočiště. Přešel ji a po dopadu na druhé straně se
celý otrásl. Ztuhlými prsty si ohmatával ránu. Krev už se zdála
zaschlá. Pak se nahnul a kulhavě se vydal k vesnici. V po-
lovině cesty se podíval přes zídou. Po pravé straně se táhla
řada chat. Autobusová zastávka se nacházela před hotelem,
nad jehož vchodem se skvěl nápis „Vraní hnízdo“ vyvede-
ný černým pseudogotickým písmem. Cal se znovu přikrčil
a už byl skoro u plotu, jenž se táhl podél silnice, když vtom
k němu dolehl zvuk blížícího se motoru. Bylo to obyčejné
auto, červený Volkswagen, ne policejní vůz nebo autobus,
který by dorazil s předstihem. Na zastávce ale stáli chlapec
ve školní uniformě a muž v tvídové čepici – nejspíš otec se
synem, usoudil Cal. Byli k němu otočení zády. Cal přehodil
pravou nohu přes plot a skočil na silnici. Náraz o tvrdý as-
falt z něj vyrazil přidušené zakvilení. Nervózně pohlédl na
zastávku, ale ti dva nic nezaslechli.

Cal si urovňoval bundu, oklepal džíny a přešel na chodník.
Když mu k zastávce zbývalo posledních dvacet metrů, dvojice
si ho konečně všimla. Muž jeho směrem vyslal neskrývané
podezřívavý pohled. Ochranářsky vzal chlapce za rameno.

„Dobré ráno, to ale máme hezký den,“ pozdravil chraplavě
muž, jehož venkovské způsoby nakonec zvítězily nad ostra-
žitostí. Pak si odkašlal. Cal si všiml jeho rukou. Byly obrov-
ské s mozolnatými rudými prsty. Nohavice měl zastrčené
do pracovních bot.

„Jojo,“ zamumlal Cal a sklopil hlavu, aby se vyhnul dal-
ší konverzaci. Vrátil se zpátky na chodník, aby od nich byl
o něco dál.

K zastávce se blížily další čtyři děti, tři holky a jeden kluk. Když si všimli Cala, bezostyšně si ho prohlíželi. Nejvyšší dívka cosi zašeptala a celá skupinka se rozhihňala s rukama před pusou. Cal se k nim otočil zády. Nechtěl, aby ho policii popsali detailněji, než bylo nevyhnutelné – na první pohled bylo jasné, že je muž, vysoký asi metr osmdesát, v černé větrovce značky North Face s černou kapucí, ve špinavých džínech a turistických botách. Stáhl si kapuci do čela, aby si zakryl oči i tváře.

Obrátil se zpátky k ostatním; muž sice sledoval silnici, ale jeho syn vyděšeně zíral na Calovo pravé stehno. Měl na nohavici zaschlou skvrnu od krve velikosti sevřené pěsti. Cal se k němu natočil bokem, aby na ni neviděl, a ve stejnou chvíli se zpoza rohu vynořil autobus. Zpomalil a brzdy si hlasitě oddechly. Jakmile se otevřely dveře, všechny děti se nahrnuly na schody a zamířily k zadním sedadlům.

Otec synovi zamával a nejspíš popošel po chodníku, načež se zastavil a znovu se zadíval na Cala. Nejspíš se mu nezamlouvalo, že by chlapec měl jet autobusem s tímhle cizincem. Pak si to ale rozmyslel a rychle odkráčel, jako by se nakonec rozhodl, že takového krásného květnového rána se v tuhle denní hodinu přece nemůže stát nic zlého, rozhodně ne ve vesnici, jež v policejních hlášeních figurovala naposledy před sedmi lety, kdy to nějaký frajírek napálil s kradeným autem přímo do boční zdi Vraního hnízda.

Řidič autobusu, červenolící plešatý chlápek, který zvesela zdravil všechny děti křestními jmény, si Cala všiml, až když vylezl na první schod. „Zdravíčko,“ zahlaholil.

„Jedete do West Lintonu?“ zeptal se Cal se sklopenou hlavou.

„Jasná věc, jako každý ráno.“

„A kde chytну nějaký spoj do Edinburghu?“

„Tak to musíte vystoupit u školy.“

Cal vytáhl z kapsy dvoulibrovou minci, nechal si od řidiče vrátit drobné a posadil se přímo za něj. Autobus se rozjel do kopce a na rozdvojení odbočil vlevo. Cal zahlédl směrovku, polohlasem si ulevil a schoulil se na sedadle. Autobus jel přes vesnici ministra životního prostředí, vracel Cala na místo činu.

Zanedlouho se za korunami rozkvetlých kaštanů vyloupily první domy. Ministrův dům, bývalá fara Skotské církve, stál na druhém konci hlavní silnice. Cal si stáhl kapuci ještě hlouběji do čela. Před branou do zahrady parkovalo policejní auto. Třípatrová budova z přelomu osmnáctého a devatenáctého století byla obklopena květinovými záhonky, úhlednými trávníky a štěrkovými pěšinkami lemovanými dokonale zastřiženým živým plotem. Ze svého vyvýšeného sedadla dohlédl Cal přes zídku až na plaňkový plot s ostrými hroty – přesně na to místo, kde se zranil a zůstala po něm zlomená plaňka. Pak si všiml, že nad hlavním vchodem a ve štítu visí světla se senzory.

Pořád ale nechápal, proč ho senzory zachytily až po takové době, proč se světla nerozsvítila rovnou. Právě to zpoždění ho zastihlo nepřipraveného. Když se spustil světelný a zvukový alarm, už byl v zahradě skoro tři minuty.

Snažil se z autobusu zahlédnout, kde přesně je alarm nainstalovaný, místo toho se ale jeho oči zastavily na něčem jiném, až ho zamrazilo po celém těle. Na úrovni prvního patra byla na zdi mezi dvěma svítidly umístěná malá černá kamera. Cal sledoval, jak se pomalu pohybuje ze strany na stranu. Proč se jenom večer podíval nahoru?

Pravidlo číslo dvě: Nasaď si kapuci. To udělal.

Pravidlo číslo tři: Nikdy se nedívej nahoru. To udělal taky; když se kolem rozsvítilo, nastavil svůj bledý, měsícem ozářený obličej s překvapeným výrazem přímo do kamery.

Proč?

Den inspektora Davida Ryana nezačal zrovna nejlépe – v 5.30 ho vzbudil telefon. Volali mu z ústředního dispečinku s rozkazem od zástupce policejního náčelníka, aby se ihned ujal „politicky citlivého případu“.

„Někdo vnikl na zahradu ministra životního prostředí,“ vysvětloval mu seržant, který měl zrovna službu. „Dneska v noci... Akorát chvíli trvalo, než se to k nám dostalo.“

Ryan zaklel. Instinkt mu napovídal, že si právě vytáhl nejkratší sirku.

„... Pan zástupce chce, abyste se co nejdřív dostavil na místo činu, vzhledem k tomu, jak velkou politickou hrozbu pro nás případ představuje.“ Seržant předvídal, že to Ryana vytočí, a proto se od výroku rychle distancoval: „Jeho slova, ne moje.“

„Ztratilo se něco, jsou hlášené nějaké škody?“

„Akorát to trochu odnesl plot, jinak se nezkrřivilo ani stéblo trávy, aspoň podle tamních policistů.“

„Takže to klidně mohl být jen nějaký ožrala, co si spletl cestu.“

„Je to možné.“

Ryan znovu zaklel. „A kde vlastně ten ministr bydlí?“

„Pár kilometrů od West Lintonu...“

„Pošlete mi do zprávy adresu,“ vyštěkl Ryan.

Osprchoval se, oblékl a vyrazil na dálnici. Zastavil na prvním semaforu a nastavil si navigaci. Doprava byla prakticky nulová, na jihozápadní edinburskou výpadovku, táhnoucí se mezi Pentlandskými kopci, se dostal ani ne za dvacet minut. A za dalších ani ne deset minut už projížděl branou k ministrovu domu. Pak ale následoval řetězec prostojů – částečně způsobených nevyhnutelnými, rutinními záležitostmi, částečně naprosto zbytečných. Ryan mezi nimi přestal rozlišovat ve chvíli, kdy ministrova žena předvedla tyátr kvůli

blátivým stopám, jež za sebou policisté zanechali na koberci v hale a obývacím pokoji.

Rozhodně se nehodlal nabízet, že je vyčistí sám, tak co jí na to asi měl říct?

Nejdřív ji zkusil uklidnit. „Moc se omlouvám, madam.“ Ti policisté přece prohledávali dům, jestli se v něm někdo neschovává, ne? Určitě jim šlo především o vaši bezpečnost, nemyslíte, madam?

Madam sem, madam tam.

Ale ona nebyla k zastavení, pořád mlela o dopoledním dýchánku svého knižního klubu, o forenzním týmu, co „dělá svinčík po celém domě“, zrovna když jí přijíždějí hosté, o tom, jak policisté nadělali v zahradě větší nepořádek než výtržník.

Když se Ryan konečně vyprostil z jejích spárů, vyrazil na místní policejní stanici. Hodinu čekal, až se strážníci, kteří se na místo činu dostavili v noci jako první, vyhrabou z postelí a zodpoví mu otázky ohledně své (nedostatečné) závěrečné zprávy. O jejich stopách na ministrově koberci se nezmínil. Tohle bylo to jediné, co se jim podle Ryana aspoň trochu povedlo – ta příšerná ženská si zasloužila lekci.

Zpáteční cesta na ústředí trvala dalších čtyřicet minut a připravila Ryana o poslední zbytečky trpělivosti. Vztekal se v jedné koloně za druhou. Když si pak v kantýně dopřál opožděný ranní čaj a sýrový sendvič, jeden z neuniformovaných techniků mu přinesl složku. Uvnitř byla policejní fotografie a výpis z trestního rejstříku. Program na rozpoznávání obličejů identifikoval pachatele podle záznamu z ministrových bezpečnostních kamery: Caladh McGill, politický aktivista a pachatel drobných přestupků, s trvalým bydlištěm v jižní části Edinburghu.

Ryan si neodpustil další nadávku.

McGill byl na první pohled malá ryba; Ryan si rozhodně představoval někoho mnohem zajímavějšího.

Bývalé překladiště whisky na silnici mezi starým přístavem Leith a přístavištěm v Grantonu, kde kotvili místní milovníci plachtění, se stalo obětí posledního záchvěvu jinak skomírajícího edinburského trhu s realitami. Investoři, kteří do projektu nasypali peníze ještě před počátkem výstavby, aby pak mohli budovu pronajímat, sice nejdřív uhradili prvotní vklady, ale nakonec po šesti měsících vycouvali a ke koupím jako takovým nedošlo. Budova se honosila novým názvem „Soudek“, ale už začínala vykazovat známky zanedbanosti. Červenobílý poutač, který lákal na „jedno- a dvoupokojové luxusní půdní byty na prodej“, zešedl pod nánosem výfukových plynů. Pod ním se odlupoval další nápis, nabízející „25% slevu na pronájem/prodej při rychlém jednání“. Když reklamu vylepovali, očekával se vzestup trhu, k tomu však nikdy nedošlo. A kupci nepřišli. Dokonce ani žádní zájemci.

Developer proto nakonec uzavřel dohodu se sdružením pro sociální bydlení, aby mu banka, jež z větší části patřila britským daňovým poplatníkům, nezabavila majetek. Sdružení si za sníženou sazbu pronajalo čtyři z dvaceti bytů a udělalo z nich „byty na půli cesty“ pro mladistvé, kteří doposud vyrůstali v institucionální péči. Jediným dalším nájemníkem byl Cal. Developer ho nechal zdarma bydlet v „podkrovním studiu“, z jehož oken byl výhled na zanedbaný pozemek a opuštěný mlýn za ním, a na oplátku dělal Cal v domě správce. Calův „služební byt“, jak tomu developer s oblibou a notnou dávkou sarkasmu přezdíval, se nacházel v nejvyšším, čtvrtém patře, kde se právě s trhnutím zastavil výtah a Cal vyšel na chodbu.

Musel přejít na druhou stranu podlaží. Podhledová světla na chodbě se postupně s blikáním rozsvěcela. Cal sklonil hlavu, co nejvíc to šlo, aby se do nich nemusel dívat. I ve své únavě si byl vědom té ironie a musel se suše pousmát: proč jen neudělal to samé včera večer, když se rozzářila světla v ministrově zahradě?

Dveře, na nichž byla cedulka s nápisem VYŠETŘOVÁNÍ VYPLAVENIN A PŘEDMĚTŮ V MOŘI, vedly do vzdušného prostorného studia s dvoumetrovým kovovým regálem, oddělujícím obývací prostory od ložnice. Cal zahrnul doleva a zamířil kolem rozestlané postele do koupelny, pomaličku sešel tři schůdky ke dveřím a držel se při tom za bok. Rozvázal si tkaničky, skopl zabláčené boty, zatáhl za přezku pásku a kalhoty i trenýrky nechal spadnout na vykachlíčkovanou podlahu. Nohy měl svalnaté a neopálené a pod levým kolenem mu svítila dlouhá, tmavě fialová jizva, památka na nehodu, k níž došlo před dvěma měsíci během potápění. Rozepnul si bundu. Sklouzla mu z ramen a odhalila krvavou skvrnu na tričku, jež se táhla po celém pravém boku až k podpaží. Cal zkusil za látku zatahat, ale byla přilepená, došel si proto pro nůžky a neohrabaně si s nimi vlezl pod masážní sprchu.

Proud ledové vody ho nepříjemně překvapil. Když konečně tekla teplejší, pustil se do stříhání, dokud mu z trička nezbylo jen zkrvavené kolečko látky přilepené k živému masu. Popotahoval za něj pod tekoucí vodou tak dlouho, až se pustilo a odkrylo zarudlou rozřepenou ránu, pět až šest centimetrů dlouhou. Cal vypnul sprchu a začal si ránu otírat papírovými kapesníky, dokud z ní nepřestala téct voda a krev. Osušil se a po schůdkách vyšel zpět do spoře zařízené ložnice. V nohou postele stál otevřený kufr. Vzal si z něho bílé boxerky, jednou rukou si je oblékal a druhou se přidržoval polic – opatrně, aby neshodil žádný z 273 (podle posledního sčítání) artefaktů a kuriozit, které vyvrhlo moře a on si je schraňoval.

Nejcennější objev měl úplně nahoře: 1,2 metru dlouhý zelený želví krunýř, na který narazil při procházce po zdánlivě nekonečném pobřeží ostrova South Uist v Atlantickém oceánu. Říjnová bouřka ten objev napůl pohřbila v písku. Dotáhl krunýř k silnici a stopem se svezl zpátky ke svému stanu. V noci si otevřel mapy, hledal, kudy se sem asi želva dostala, a přemýšlel, jestli se ztratila, nebo se snad na souostroví Vnějších Hebrid ocitla vlivem hříčky počasí. Stejně jako ostatní poklady měl i krunýř označený štítkem s datem objevu a souřadnicemi. (Místo původu pro něj bylo stejně důležité jako pro sběratele starožitností.)

Cal znovu sáhl do kufru a vytáhl čisté tričko. Oblékl si ho a přesunul se do kuchyně – výklenku naproti ložnici, z něhož vedlo točité schodiště na střechu. Cal se opřel o železné zábradlí a čekal, až se v konvici začne vařit voda. Udělal si černou kávu a odnesl si hrneček k pracovnímu stolu, jenž zabíral celý obývací prostor. Obě strany pracovní desky lemovaly komínky oceánografických knih, srolované mapy a složky. Uprostřed stály jeho počítače: dva stolní a jeden notebook, který si s sebou bral do terénu. Mezi velkými monitory ležel telefon a dvojitý rámeček na fotky. Z první fotografie, vybledlé a sépiové, se na něj díval mladík s ošlehanou tváří a vlněným kloboukem na hlavě. Druhý snímek byl barevný a zachycoval bílý náhrobní kámen před obloukem jakési kamenné zdi, za níž se rozprostíralo azurové moře.

Cal se posadil do otáčecí židle. Na stěně mezi obrovskými okny za zády mu visely dvě mapy. Jedna znázorňovala všechny oceánské proudy. Studené byly vyvedeny v různých odstínech modré podle teploty, teplé v odstínech oranžové až tmavě červené. Druhá, menší mapa obsahovala pouze severní Atlantik a Arktidu. Byly do ní zapíchané barevné špendlíky, od nichž se táhly provázky k novinovým výstřižkům nalepeným na zdi. Všechny články se týkaly neidentifiko-

vaných těl nalezených přímo v moři nebo vyplavených na pobřeží. Největší výstřižek byl tři roky starý a informoval o mladé Indce, jejíž ostatky se našly v rybářské síti poblíž ostrova Scarba v argyllském okrese.

Cal si přejel levačkou po ráně, aby zkontroloval, zda nekrvácí, a pravačkou zatím zapnul oba stolní počítače. Pak se přihlásil do e-mailové schránky a pročetl si seznam nově přichozích zpráv. Bylo jich dvacet osm. Otevřel e-mail od odesílatele DDP.

Pust'te si všichni rádio. Ve zprávách tvrdí, že se na pláži Seacliff našla lidská noha. Šílenost, co?

Cal najel na stránku BBC. V sekci zpráv ze Skotska objevil stručný článek.

Na pláži ve Východním Lothianu našla jedna z místních obyvatelek při ranním venčení psa ostatky lidské nohy. Policie v oblasti pátrá po dalších částech těla.

„Naše vyšetřování je teprve v počátcích. Prosíme všechny, kdo zahlédli něco podezřelého na pláži Seacliff, asi sedm kilometrů východně od Severního Berwicku, aby nás kontaktovali,“ prohlásil místní policejní mluvčí.

Seacliff je příjemná a oblíbená pláž poblíž zříceniny hradu Tantallon.

Cal si přisunul klávesnici druhého počítače. Používal ho jako referenční úložiště. Při poslední kontrole v něm měl uložených 48 422 obrázků a stovky složek a dokumentů s mapami, výzkumnými zprávami a daty o oceánech, jež sesbírali vědci z celého světa.

Zadal heslo „noha Kolumbie“ a počítač našel sedm složek s informacemi o jednotlivých případech chodidel, která vyplavilo moře v Britské Kolumbii nebo na americkém tichomořském pobřeží od srpna 2007 do listopadu 2008. Cal znal většinu podrobností nazpaměť, takové zprávy ho totiž vždycky šokovaly, i když pro něj nebylo žádným tajemstvím, jaké prapodivné předměty má moře ve zvyku vyvrhovat na pobřeží.

Všechny vyplavené nohy byly obuté do sportovních tenisek; podařilo se z nich však sestavit jen dva shodné páry. Identifikovat se povedlo dokonce jen jednu nohu – patřila muži, který trpěl depresemi. Předpokládalo se, že spáchal sebevraždu. A proslýchalo se, že ostatní nohy by snad mohly patřit posádce lehkého letounu, který se zřítil do moře poblíž míst nálezů.

Cal si ale nemohl vzpomenout, jaké vysvětlení policie nabídl z fyziologického hlediska. Informaci našel ve složce Kirkland, nazvané podle stejnojmenného ostrova, na němž byl učiněn čtvrtý nález. Ve složce bylo vyjádření Terryho Smitha, hlavního koronera Britské Kolumbie: „Může se docela klidně jednat o důsledek přirozeného procesu rozkladu těla ve vodě spolu s působením podmořských mrchožroutů.“

V jiné zprávě ze stejné doby popisoval jistý lékařský odborník, jenž si přál zůstat v anonymitě, proces tzv. disartikulace. Pro zprávy kanadské televizní stanice CBC vysvětloval, jak se v pokročilém stadiu rozkladu mohl kotník přirozeně oddělit od zbytku těla.

Podle mého názoru vystoupaly disartikulované části nohou na hladinu, protože je nadnášely ty boty. Celé to má jednoduché fyzikální vysvětlení, horší bude zjistit, odkud se ve vodě vzalo tolik těl. Je možné, že zde došlo k trestnému činu.

Cal si prošel i zbývajících tři složky. Než si vše přečetl, čekal na něj další e-mail od DDP.

Tu nohu našli kolem půl osmé ráno. Ten pes ji přinesl paničce!

Cal mu odepsal:

Díky, DDP. Kdybys zjistil něco dalšího, dej mi vědět. Dost mě to zajímá.

Zkontroloval vlastní údaje o povětrnostních podmínkách: už den nebo dva foukal mírný východní vítr. Pak si ukazovákem vyhledal příslušné políčko v tabulce přílivů. V Dunbaru, který byl seacliffské pláži ze všech míst v tabulce nejbližší, nastal dopolední příliv teprve před sedmdesáti minutami, v 11.44. Noha se tedy nejspíš vyplavila v noci během přílivu ve 23.34, zhruba v době, kdy Cal prchal z minitrovy zahrady.

Na obrazovce teď svítila mapa Severního moře. Cal si zvětšil oblast kolem ústí řeky Forth a pobřeží Východního Lothianu, kterou vyplňovala spirála šípek vyznačujících směr podmořských proudů. Zvažoval dvě možnosti: buď se noha na pláž vyplavila odněkud z otevřeného moře, nebo se do vody dostala někde podél východní strany zálivu. Jestli byla obutá, klidně mohla putovat po celé délce východního pobřeží spolu s atlantickými proudy, jež směřovaly jižně přes průplav mezi Shetlandami a Orknejemi. Cal otevřel složku se záznamy o tělech nalezených na plážích kolem ústí řeky Forth. Za posledních devět měsíců se jich objevilo šest: pět případů se uzavřelo jako sebevražda, šesté tělo patřilo nějakému jachtaři, který dostal na lodi infarkt a spadl do vody.

Nikdo ale netušil, kolik těl nadále zůstává na dně. Klidně si tam mohla ležet celé roky, pokud tam byla dostatečná

hloubka a jednalo se o oblasti bez bouřek, kam rybáři zavítali jen zřídka. Oddělila se tahle noha od těla ležícího někde v hlubokých a klidných vodách kolem říčního ústí? To bylo klidně možné.

Cal otevřel e-mail od skotské pobočky Světového fondu na ochranu přírody; chtěli vědět, jak daleko je Cal s vyšetřováním zamotaných rybářských sítí, jež se našly ve fjordu Moray Firth poblíž Inverness. V okách uvízli čtyři delíni a utopili se.

Cal fondu odepsal:

Pracuje se na tom. Tenhle druh sítí používají hlavně Španělé. Čekám na informace od distributora.

Pak napsal další e-mail DDP:

Nevíš, jestli se našla i bota?

DDP obratem odpověděl:

Jak to myslíš?

Jestli ta noha z pláže náhodou nebyla obutá v tenisce.

Proč?

Důležitý detail. Jestli se nenašla teniska, nejspíš se tam jenom někdo zbavil mrtvoly.

Zjistím to.

Cal usrkl kávy, jenže ta mu mezitím vystydlá. To se k němu teď hodilo – taky měl náladu na bodu mrazu. Proč se jenom

podíval nahoru? Pořád ho to užíralo. Co asi ta kamera zachytila? Pusů, nos; možná ani tu pusů ne. Bude to policii k něčemu?

Na jistotě mu to ale z nějakého důvodu nepřidalo.
Příště si to naplánuje líp.

~

Čas od času Basantí zničehonic přepadl pocit, že je tam Príti s ní, jako by byla někde poblíž. V takové chvíli jí poskočilo srdce; na kratičký okamžik se zaradovala. Přemýšlela, jestli Príti vězní v té samé budově, v pokoji bez oken stejně jako ji. Jindy, když jí bylo nejhůř, si Basantí představovala, jak je Príti ztracená a bloudí někde daleko. Takové myšlenky v ní vyvolávaly zoufalství. Jedinou útěchu nacházela ve snech, že jestli se Príti podařilo utéct, určitě Basantí hledá, stejně jako by ona hledala ji. Občas se Basantí zapomněla – ať už byl den, nebo noc, ať už byla sama, nebo ne – a pošeptala své nepřítomné kamarádce: „Najdu tě, to ti slibuju.“ Představovala si, jak jí Príti odněkud přísahá to samé. S postupem času však nebyly pro Basantí nejhorší ty dny, kdy za ní chodili muži, ale dny, kdy jí hlavou běželo: „Už je to tak dlouho, Príti. Uvidíme se ještě někdy?“

Inspektor David Ryan si znovu připálil, za posledních dvacet minut potřetí. Jednou si potáhl a pak hodil cigaretu na chodník, rozdrtil ji patou a znovu se podíval na hodinky. Bylo 14.30. Takže tu čekají už přes hodinu: pět policistů marní čas jenom proto, že konstábl Helen Jamiesonová nechápe, co znamená „urgentní“. Povzdychl si, odhodil další rozkouřenou cigaretu a ještě nevyhaslou ji skopl z betonového obrubníku. Podle státního zástupce bylo všechno připravené: soudce jim měl v jednu hodinu podepsat příkaz k prohlídce bytu. Ryan mu zavolal a domluvil se s ním, že příkaz vyvezde Jamiesonová. Jediným jejím úkolem bylo zastavit se pro papír v kanceláři státního zástupce „kdykoliv po čtvrt na dvě“. Jak dlouho proboha může trvat cesta od státního zástupce do Grantonu? Ryan se bál, aby zpráva neprosákla do médií dřív, než McGilla zatkne. Jak dlouho asi bude trvat, než se ministr svěří kolegům ze skotského parlamentu nebo než si ta jeho prašтенá manželka pustí hubu na špacír úplně před všema?

„Jamiesonová!“ Znovu si odfrkl. „Koukej hodit zadkem, ty krávo jedna hnusná.“

Ryan už přišel o dost drahocenného času, protože nejprve vyrazil do úplně špatného domu v jižní části města. Patřil McGillově otci, teď tam ale bydleli nájemníci, kteří Caladha McGilla (respektive Cala, jak mu říkali) neviděli přinejmenším tři čtvrtě roku. A ne, nemají jeho aktuální adresu; možná by to mohl zkusit u realitky, která jim pronájem zprostředkovala. Podle jednoho z makléřů teď McGill starší učí někde ve Svazijsku a na toho mladšího mají jenom číslo na mobil. Další hodinu a půl trvalo vystopovat signál telefonu do

přestavěného překladiště whisky v severní části města. A teď se zase čekalo na příkaz k prohlídce. Ryan už Jamiesonové volal čtyřikrát a pokaždé se dočkal odpovědi, že je na cestě. Kde ta vyžraná kráva vězí, do háje?

Ryan se opřel o stěnu skladiště, aby si v úkrytu před mořským vánkem mohl znovu připálit, a netečně se zadíval na druhý konec prázdného parkoviště. Zapípal mu mobil. Odemkl obrazovku. „No konečně,“ zabručel nakvašeně.

Byla to zpráva od Jamiesonové: „Čekám u vašeho auta.“

Ryan neodepsal, rovnou přešel přes ulici tak, aby na něj z McGillova bytu v horním patře budovy nebylo vidět. Parkoval asi o sto metrů dále u opuštěné benzinky. Jamiesonová sledovala ve zpětném zrcátku, jak se k ní její nadřízený blíží. Takhle z dálky působil z nějakého důvodu dost neohrabaně, což ji pobavilo: nedokonalý David Ryan. Buď měl moc tlustá stehna, nebo moc krátké nohy. Každopádně to vypadalo, že se mu zbytek těla k těm nohám moc nehodí, jak si to tak cílevědomě vykračoval s vypnutým hrudníkem.

Šla by do toho?

Tuhle otázku si občas pokládala.

Šla by do toho, kdyby se naskytla příležitost?

Nedávno se pokusila před Ryanem varovat nově přijatou členku sboru, s níž si zašla na kávu do kantýny. „Dřív nebo později to zkusí na každou.“

To ale nebyla tak docela pravda – na Jamiesonovou to totiž nikdy nezkusil.

Jenže v případě konstábla Tessy Raineyové bylo jasné, že taková situace nastane spíš dřív než později. Byla to vysoká štíhlá brunetka s vlasy na mikádo a hezkým oválným obličejem. Pak ale Jamiesonové skočila do řeči Sandra Patersonová. „Jediný, co by tě mělo zajímat, Tesso, je tohle: metr osmdesát, krátký hnědý vlasy, hezkej obličej a úzký, tajuplně zelený oči. A navíc...“ olízla si provokativně rty, „je fakt sexy, prostě k se-

žrání, a chodí v modrém jednořadovém obleku a bílý košili, bez kravaty a pokaždý má rozepnutý přesně dva knoflíčky.“

„To zní fajn,“ prohlásila Raineyová.

Jamiesonová se chabě pousmála a usrkla si kávy. Téma konverzace se změnilo, ale Jamiesonová se přesto naklonila k Raineyové: „Jen počkej, až Ryana poznáš, pak pochopíš, jak jsem to myslela.“

Raineyová jí věnovala onen soucitný pohled, jímž ji lidé tak rádi častovali. Bez skrupulí si Jamiesonovou změřila od hlavy až k patě a v očích se jí zračilo pohrdání, zahrnující vše od jejích prořídých kudrnatých vlasů přes zarudlý obličej až po buclatou postavu velikosti osmnáct. „Už se nemůžu dočkat...“

Jamiesonová zrudla ještě více.

„Říkáš to jenom proto, že s tebou si to rozdat nechce, Helen,“ přisadila si Patersonová. Raineyová se rozesmála.

Jamiesonová na sebe byla naštvaná, že jí to vadí a že to na sobě navíc nechává znát. Raineyová nemá IQ 173 ani červený diplom z práv ani magisterský titul z kriminologie. A rozhodně nemluví třemi jazyky. A tohle všechno Jamiesonová měla. Tohle všechno zvládla, tohle všechno uměla. Četla složku Raineyové. Byla docela chytrá, ale s Jamiesonovou se rovnat nemohla. Občas se jí chtělo nahlas zakřičet: *Já nejsem taková, jak vypadám. Jsem úplně jiná, mnohem lepší.*

V porovnání s Ryanem ale byla i tak Raineyová úplně nevinátko; přihlouplá holčička. Někdo ji prostě musel varovat: „Poslyš, Tesso... Ryan je bezcitnej hajzl. Dávej si na něj bacha.“ Jamiesonová mluvila potichu, snažila si Raineyovou naklonit svojí upřímností.

Ten nejpádnejší důkaz – totiž že Ryan je stále svobodný mládenec – se nakonec rozhodla nechat si pro sebe. Stejně už toho prozradila moc. Ryanovi bylo devětatřicet a žádná s ním nevydržela dost dlouho na to, aby si ho vzala. Musel

pro to existovat ještě jiný důvod než jen nepřetržitý provoz v jeho koupelně.

Raineyová a Patersonová se na sebe podívaly a Patersonová na novou kolegyni mrknula. „Ti nejlepší jsou vždycky hajzlové. Vid', Tesso?“ Obě se rozesmály a Jamiesonová se omluvila, že už musí jít – bez špetky elegance, jako vždy. Hýžděmi se zasekla mezi područkami a židle se zvedla spolu s ní.

Šla by do toho? Rozhodně ne. Ale jednou by to s někým mohlo být fajn.

Jamiesonová si počkala, až Ryan dojde ke garážím, a pak vystoupila z auta. Poklepala na brašnu, která jí visela přes rameno.

„Mám to, šéfe.“

„No sláva,“ zavrčel, aniž se na ni podíval.

Začala mu vysvětlovat, proč to tak trvalo. „Soudce tráví polovinu oběda sázením na koně... Státní zástupce na něj musel počkat.“ Jenže Ryan ji neposlouchal. Přešel ke svému autu, otevřel kufr, sundal si sako a oblékl si neprůstřelnou vestu.

Když se vynořil zpoza auta, zeptala se Jamiesonová: „Ale McGill není nebezpečný, pane, nebo snad jo?“

„Nejspíš ne, Jamiesonová,“ odpověděl Ryan a v pohledu se mu zračil údiv nad tím, proč se proboha někdo jeho postavení musí ještě pořád zahazovat s takovou ošklivkou. „Určitě je neškodný. Držte se u mě a budete v bezpečí.“

Zde odpočívá Helen Jamiesonová, jediná žena, která kdy byla s inspektorem Ryanem v bezpečí.

Jamiesonová zrudla. „Tak jsem to nemyslela, pane.“

„Ale ptala jste se na to, ne?“ pokrčil Ryan rameny.

Otočil se a přešel k bílému audi, které parkovalo před nimi. Dvakrát zabouchal na střechu a sklonil se k otevřenému okýnku. „Tak jo, jdeme na to.“

Otevřely se oboje přední dveře a z auta vystoupili dva policisté v uniformě. Měli nasazené zásahové helmy, ale hledí si nechali zvednutá. Vyšší a statnější policista nesl černý

kovový válec, jenž ukrýval beranidlo. Jamiesonová se držela pět kroků za nimi. Přední i zadní východ z budovy hlídali další dva policisté stejné hodnosti jako Jamiesonová. Byli oblečení jen v džínách, mikinách a teniskách.

Ryan se rozhodl pro takhle velkou akci, i když McGill podle svého rejstříku vypadal spíš na podřadného politického aktivistu, který se omylem zapletl do menších přestupků. Měl dva záznamy, oba ze stejného dne z roku 2003. Byl zadržen a obviněn z narušování veřejného pořádku během glasgowské demonstrace proti válce v Iráku, jejíž účastníci se dopustili spousty výtržností. A po osobní prohlídce přibýlo další obvinění: držení konopí. Za obě provinění stanul McGill před okresním soudem v Glasgow. Přiznal vinu a byly mu vyměřeny pokuty ve výši 180 a 250 liber. Tehdy mu bylo dvacet dva a studoval námořní vědu na Skotském námořním institutu v přístavu Dunstaffnage poblíž Obanu. A právě díky tehdy pořízené policejní fotografii McGilla identifikovali na záběrech z ministryň bezpečnostní kamery.

Další záznam v McGillově rejstříku pocházel z července roku 2005, kdy už byl doktorandem a živnostníkem. Spolu s řadou dalších účastníků demonstrace ho zatkli za prolovení policejních zátarasů u hotelu Gleneagles v Perthshiru, kde se konal summit G8. Tentokrát nebylo vzneseno žádné obvinění. Od té doby měl rejstřík čistý – až do včerejší noci. Což vedlo k otázce: stala se z bezvýznamného agitátora za tu dobu větší a nebezpečnější ryba?

Ryan o tom sice pochyboval, ale stejně chtěl mít jistotu. O případ se totiž zajímal i policejní náčelník. A byla jim v patách média. Ať už byl McGill malá, nebo velká ryba, Ryan ho musel co nejrychleji zadržet. Bylo mu jasné, jak budou vypadat titulky, jestli to podělá. A skotský parlament se bude ptát: „Má kabinet ministra spravedlnosti naprostou důvěru v policisty, kteří řeší případ kolem ministra pro životní

prostředí, klimatické změny a místní rozvoj?“ Kdyby se toho chytila média, ohrozilo by to Ryanovu žádost o přeložení do Skotské agentury pro boj s trestnou činností a omamnými látkami, mezi policisty známé pouze jako Agentura.

Když už byl Ryan skoro u budovy, jeden z hlídajících detektivů kvůli němu opustil své místo na rohu, aby mu ohlásil: „McGillův byt je v horním patře napravo, pane.“

Ryan vešel dovnitř, přešel vykachlíčkovanou halu, zkontroloval výtah a nechal dveře otevřené, aby ho nebylo možné přivolat nahoru. Pak naznačil ostatním, že ho mají následovat po schodech: „... Kdyby náhodou šel zrovna dolů.“

Ve třetím patře se Ryan zastavil a prohodil k Jamiesonové. „Všechno v pořádku, Jamiesonová?“

„Ano, pane.“

„Držte se u mě, ano?“ zakřenil se Ryan.

„Díky, pane,“ odvětila Jamiesonová, už zase celá rudá.

Konečně se dostali nahoru. Ryan vešel do chodby jako první. Zamířil k McGillově bytu a světla se postupně rozsvěcela. Přečetl si cedulku s nápisem VYŠETŘOVÁNÍ VYPLAVENIN A PŘEDMĚTŮ V MOŘI, pozvedl obočí a zašeptal: „Bože, on je fakt blázen.“ Jamiesonová ukázala na klíč v zámku. Ryan jím pomaličku otočil a otevřel dveře do světlém zalité místnosti, kterou zabíral dlouhý stůl, mapy, knihy a komínky papírů. Od jednoho z počítačů vyskočil mladík s krátkými hnědými vlasy, oblečený do černého trička a bílých boxerek. Překvapeně vykřikl.

„Co to do prdele...?“

V porovnání s policejní fotografií z roku 2003 měl sice kratší vlasy, ale v obličeji se nezměnil a pořád měl trochu křivý nos.

„Caladh McGill?“ zeptal se Ryan chladně a rozhlížel se po bytě. „Jste Caladh McGill?“

Cal přikývl.

„Jsem inspektor Ryan a tohle jsou moji lidé. Musíme si promluvit.“

Jeden z policistů v uniformě popošel ke Calovi a nařídil mu, aby dal ruce za záda. Cal se předklonil a policista mu nasadil pouta.

„Tak vidíte,“ otočil se Ryan na Jamiesonovou. „Naprosto neškodný...“

„Ano, pane,“ zamračila se Jamiesonová.

„Odříkejte mu jeho práva, Jamiesonová.“

Když skončila, zvedl Ryan klíč od vchodových dveří do vzduchu. „Ten bude předpokládám váš. Máte štěstí, že vám nepřišli nezvaní hosti.“

Odložil klíč na stůl, kolem něhož zrovna procházel, a pravačkou přešel přes hromadu knih a složek, až za sebou nechal čáru v prachu. „Vyšetřování vyplavenin a předmětů v moři – co si pod tím mám představit, pane McGille?“

Ryan si prohlížel Calovy artefakty na policích.

Cal pokrčil rameny. „Živím se tím.“

„Tak to mi asi nezbývá než vám věřit, pane McGille. A co přesně taková práce obnáší?“

„Pracuju pro environmentální organizace, pomáhám jim zjistit, po kom zůstaly v moři ropné skvrny, kontejnery a rybářské sítě. Najímají si mě, abych odhalil, kdo znečišťuje vody.“

„Jak?“

„Všechno se dá zjistit z údajů o síle větru a oceánských proudech.“

„Takže...“ Ryan se McGillovi postavil za záda a zadíval se na mapy oceánu na zdi. „Který oceánský proud nebo vítr vás včera přinesl na zahradu ministra životního prostředí?“

Cal mlčel.

„Jak myslíte.“ Ryan se otočil na Jamiesonovou. „Ukažte panu McGillovi příkaz k prohlídce.“

Ryan si všiml točitého schodiště, jež vedlo na malou po-
destu a ke střešním dvířkům. „A zkontrolujte to tam nahoře,
Jamiesonová,“ vydal rozkaz a uvelebil se v křesle vedle polic.
U nohou mu ležela neuspořádaná hromada knih. Ryan zvedl
dva vrchní svazky a dal si je do klína. První byla *Věda sedmi
moří* od Henryho Stommela. Druhá pocházela od stejného
autora a jmenovala se *Golfský proud: fyzikální a dynamic-
ký popis*.

Ryan knihy ukázal Calovi. „Kdo je ten Henry Stommel?“
„Oceánograf.“

„Někdo slavný?“

„I tak by se to dalo říct.“

„A čím se proslavil?“

„Studiem termohalinního výměníku. Zabývá se –“

„Studiem čeho?“ zatvářil se Ryan nakvašeně. „Musíte mi
trochu napovědět, pane McGille. To víte, jsem jenom hloupej
policajt.“ Očividně se mu poškleboval.

„To je systém hlubokomořských proudů, který po světě
rozvádí teplo.“

Ryan se zadíval na mapy oceánů. „A proč by se někdo,
kdo čte *Vědu sedmi moří*,“ pozvedl Stommelovu knihu, „po
nocích procházel po cizích zahradách? Teď už byste mi na
to snad mohl odpovědět, ne?“

Cal mlčel a Ryan pozoroval, jak Jamiesonová neohrabaně
leze po schodech nahoru. Nahoře se zastavila, funěla a bylo
jí trapně; vycítila, jak jí její nadřízený tiše opovrhuje. Ta suk-
ně jí byla moc těsná.

„Jste v pořádku, Jamiesonová?“

Pobavení v jeho hlase nešlo přeslechnout.

Haha, fakt vtipný, pane.

„Ano, pane. Proč se ptáte, pane?“

Ryan vstal a odložil knihy do prázdného křesla. Sebral ze
stolu okrovou složku s nápisem „Nálezy 2006“. Nedbale a bez

zájmu ji prolístoval a pak ji vrátil zpět. Potom se vydal kolem polic a prohlížel si Calovu neustlanou postel za nimi. Vtom si všiml otevřených dveří do koupelny. Rozhodl se tam podívat. Na podlaze se válely zakrvácené papírové kapesníky. U sprchy ležel kus krvavého trička.

„To vypadá na docela dost krve, pane McGille. Co se vám stalo?“

„Pořezal jsem se.“

„Opravdu? A kdepak se vám to stalo?“

„Nikde.“

„Někde se to stát muselo, pane McGille.“

„Nikde, kde by vás to muselo zajímat.“

Jamiesonová prolezla střešními dvířky zpět na točité schodiště.

„Našla jste něco, Jamiesonová?“

„Jen pár květníků. Má tam takovou střešní zahradu.“

„Nádhera. A nebyl tam nějaký plot, Jamiesonová?“

„Ne, pane.“

„Víte, že včera večer někdo rozbil plot kolem ministrovu zahrady, pane McGille?“

Cal pokrčil rameny.

Ryan se posadil na kraj stolu a sáhl si do kapsy. Vytáhl kopii fotografie z bezpečnostní kamery, rozložil ji a ukázal Calovi. „Teď už snad chápete, že všechno víme. Akorát nám není jasné, co jste tam dělal.“

Cal pomaličku roztáhl ústa do širokého úsměvu.

„Jenom jsem si tam byl trochu zazahradničit.“

„Aha, to už je lepší, pane McGille. A v kolik hodin?“

„Kolem jedenácté.“

Ryan se podíval na fotografii. „V jedenáct hodin, dvacet tři minut a dvacet vteřin, pane McGille. A tam jste se tedy poranil?“

Cal přikývl.

„Jste zatčen, pane McGille.“

Ryan se otočil k Jamiesonové. „Zavolejte doktora. Dokud pana McGilla někdo neprohlédne, nikam ho neodvezeme.“

„To nebude nutné,“ bránil se Cal.

„Ale bude. Chci, abychom měli v ruce lékařskou zprávu, než si vás odvezeme. Nerad bych, abyste se mi pak odvolával na policejní brutalitu. A zatím se můžeme hezky seznámit, co vy na to?“

Jamiesonová položila telefon. „Doktor tady může být až za půl hodiny, pane.“

„To nevadí. Aspoň bude mít pan McGill dost času, aby si promyslel, co nám řekne.“

S Calem to ani nehnulo.

„Začněte s prohlídkou, Jamiesonová,“ rozkázal Ryan. „Třeba něco najdete.“

Ukázal na počítače. „Na tohle se musíme podívat... Můžete je nechat rovnou odnést.“

„Potřebuju je k práci,“ protestoval Cal.

„Na to jste měl myslet dřív, pane McGille.“

Jamiesonová stála vedle Cala a jeho počítačů. Stiskla jednu z kláves a spořič s fotografií pláže omývané mořskými vlnami zmizel z obrazovky. Místo něj se tam objevily fotky tenisek. Sedm snímků ve dvou řadách, čtyři nahoře, tři dole. Ke všem byly připojené popisky. Složka se jmenovala „Britská Kolumbie: Nohy“.

„Tohle byste asi měl vidět, pane,“ ozvala se Jamiesonová. Než Ryan obešel stůl, Jamiesonová vypnula spořič obrazovky i na druhém počítači. Na ploše svítila Calova e-mailová schránka. Rozklikla konverzaci s DDP. „A tohle taky, pane.“

Ryan se přes ni naklonil, aby si mohl přečíst e-mail.

„Co víte o té noze, co se našla v Seacliffu?“

„Nic.“

„Nevypadá to tak.“

„Vím, že ji tam vyplavilo moře. To je všechno.“

„Proč vás zajímá, jestli tam našli i botu?“

„Protože je to důležité.“

„Proč?“

„Abych věděl, jak se tam ta noha dostala. Jestli byla obutá, nejspíš ji tam nikdo jen tak nepohodil, ale opravdu ji vyplavilo moře.“

„Můžete mi to nějak vysvětlit?“

Cal vyprávěl Ryanovi a Jamiesonové o nálezech nohou v Britské Kolumbii i o procesu disartikulace.

„Takže když je mrtvola obutá, během rozkladu se od ní noha prostě odtrhne a odplave,“ shrnul to Ryan.

„Pokud má podrážku z něčeho, co nadnáší, jako třeba u tenisek, tak ano.“

„A kdo je DDP?“

„Neznám ho.“

„Ale no tak, pane McGille. Dopisujete si. Zdá se, že si spolu docela rozumíte.“

„Jo, na netu, ale nevím ani, jak se jmenuje.“

„DDP – jsou to jeho iniciály?“

„Jenom zkratka, pro Doktor Dlouhý přízrak.“

Ryan se opřel rukama o stůl a sklonil se tak, aby byl obličejem přímo proti Calovi. „Nedělejte si ze mě legraci, pane McGille.“ Výhružný tón se nedal přeslechnout.

„Nedělám. DDP je členem spolku, který prohledává pobřeží. Všichni členové mají přezdívky. A jejich pravá jména neznám. Pomáhají mi s pátráním.“

Jamiesonová projížděla Calovy nejnovější e-maily. „Je tam i Mack?“ zeptala se.

Ta otázka Ryana popudila, pohrdavě se na svoji podřízenou zadíval. „Co to s tím má společného?“

Cal si Ryanova podráždění nevšímal. „Jasně že jo. Je to vedoucí celého spolku.“

„Stejně jako v knize,“ usmála se Jamiesonová.

„Mohl by to někdo vysvětlit?“ ozval se Ryan nakvašeně.

„O čem to mluvíte, Jamiesonová?“

„O *Omú*, pane. Autobiografickém románu Hermana Melvilla, toho, co napsal *Bílou velrybu*, pane.“

„Protože...?“

„Protože Doktor Dlouhý přízrak je jednou z postav, pane. A Mack taky. *Omú* je údajně první anglicky psanou knihou, kde vystupují lidé, co pročesávají pobřeží. Ale nechci mluvit za pana McGilla...“ Jamiesonová kývla Calovým směrem a s povděkem mu předala štafetu, aby se vypořádal s vytočeným Ryanem sám.

„Přesně tak,“ přitakal Cal. „Ta knížka popisuje Melvillovy příhody z velrybářských lodí, s nimiž se plavil po jižních mořích. Název pochází z polynéského označení pro muže, který se toulá po ostrovech. Mack byl podle Melvilla vedoucím skupiny takových tuláků, kteří prohledávali pobřeží a pátrali po vyplavených předmětech. A Doktor Dlouhý přízrak byl lékařem na palubě velrybářské lodi jménem Julia.“

Ryan nevěřicně zavrtěl hlavou. „A co to má co dělat s nohou nalezenou na pláži ve Východním Lothianu?“

Cal pokrčil rameny. „Jenom to, že ta skupina pročesávačů pobřeží, kam patří i DDP, si říká *Omú*. Navzájem si tam sdílíme zajímavosti o všem, co se na skotské pobřeží vyplaví.“

„A píšou i vám.“

„Většinou ano. Pomáhají mi tak s mými počítačovými modely a já zase na oplátku můžu pomoci jim.“

„Jak?“

„Dokážu vystopovat, odkud se sem mohl dostat nějaký předmět, který našli.“

„A jakou máte přezdívku vy?“ zeptala se Jamiesonová. „Bembo?“

Cal se usmál. „Nene, já přezdívkou nemám, protože nejsem členem skupiny. A rozhodně nejsem tak nebezpečný jako Bembo.“

„S tím by asi pan ministr nesouhlasil,“ odtušila Jamiesonová.

„Tak to by snad stačilo...“ Ryan už nemohl být nasupenější. „Kdo nebo co je Bembo?“

„Bembo byl harpunář – pozoruhodně tichý, byť cosi v jeho očích naznačovalo, že zdaleka ne neškodný,“ vysvětlila Jamiesonová.

Ryanovi bylo jasné, že právě citovala z knihy – navíc z knihy, o které v životě neslyšel. „Já se snad octnul v blázinci,“ zamumlal dostatečně nahlas, aby mu Cal i Jamiesonová rozuměli. Pak si oklepal kalhoty od prachu, který mu na nich ulpěl, když se opřel o stůl. „No, ne že by se mi ta krátká exkurze do jižních moří nelíbila, pane McGille, ale přece jen mě mnohem víc zajímá, co jste pohledával v zahradě pana ministra.“

„Sázel jsem tam *Dryas octopetalu*,“ odpověděl mu Cal věcně a bez zaváhání.

Jako kdyby to přece bylo jasné a Ryan se na to nemusel ptát.

„Cože?“

„To je druh arktické květiny.“

Ryan pohlédl na Jamiesonovou, aby mu pomohla. „Předpokládám, že vy víte, o čem to zas mluví.“

„Ne, pane. Nevím.“

~

Tohle bylo popáté.

Poprvé Basantí leknutím vykřikla. Snažila se mu vykroutit, ale on ji přimáčkl do židle a pravačkou jí přes tričko drtil řadra. Pak ho vyrušil hluk z chodby, někdo totiž otevřel vchodové dveře, a on od ní odskočil ze strachu, že ho její maji-

telé – jeho zaměstnavatelé – přistihnou; zrovna jeho, Albánce bez potřebných dokladů, který neumí ani slovo anglicky! Honem si posbíral svůj kyblík, mop a vysavač a vyběhl z pokoje, aniž se na ni znovu podíval.

Podruhé se o něco pokusil, zrovna když si na židli před zrcadlem fénovala vlasy. Poklidil jí kolem postele a ona si všimla, že po ní pokukuje a pak zamyká dveře. Skláněl se nad ní, mačkal jí prsa a Basantí zatím v zrcadle sledovala, jak se v zámku pohupuje svazek klíčů. Tentokrát nekřičela, ani se mu nepokusila vykroutit. Buď statečná; musíš být statečná kvůli Príti, pomyslela si. Narovнала se s lenivou odevzdaností, jako by říkala: „Ostatní muži se mnou dělají mnohem, mnohem horší věci a ty jsi stejně o dost větší a silnější než já.“ Zachrochtal blahem nad tím zakázaným potěšením, které v něm vyvolával pocit moci.

Když přišel potřetí, nevšímala si jen klíčů visících v zámku, ale i napjaté snědé kůže na jeho krku a kudrlinky zrzavých vlasů, jež mu vykukovala zpoza ušního lalůčku, hned vedle rytmicky pulzujícího místa.

Počtvrté nahmatala tužku, co měla položenou vedle stehna, podívala se na klíče ve dveřích a pak se zaměřila na to, jak se mu napíná krk, když k němu otočí hlavu. Vedle pramenu zrzavých vlasů a tepajícího místa za uchem mu slabě prosvítala modrá linka. Kromě ní prozkoumala pohledem i to, v jakém úhlu drží hlavu. Kůži na krku měl teď sice dostatečně napjatou, ale dost se tím od ní vzdálil, takže hrozilo, že by se nemusela trefit.

Popáté stiskla tužku položenou vedle stehna a zkontrolovala, jestli opravdu nechal klíče v zámku. Seděla čelem k zrcadlu, zády k němu. Dotkl se jí a ona se ani nehnula, aby ho přiměla sklonit se k ní ještě víc než kdy předtím. Potřebovala sice, aby měl kůži napjatou, ale taky aby co nejvíc natahoval krk, aby se hlavou předklonil až před ni, prohlížel si ji a na

nic jiného se nesoustředil. Musela ho přimět, aby jí nastavil krk tak, jak mu to doposud strach z přistižení nedovolil, byť touha dotýkat se té krásné a mladičké Indky byla obrovská.

Proto zůstala sedět, nechala ho, aby ji hladil, a rozepnula si košili a pak i knoflík na džínech. Jako vždy roztouženě zamručel a předklonil se ještě víc, prohlížel si její odhalená prsa a pak jí zavalitými prsty zajel do kalhotek – a v tu chvíli popadla tužku tak, aby se při nárazu nezlomila, propíchla mu s ní napjatou kůži na krku a vrazila mu ji přímo do tepny pod tou kudrlinkou zrzavých vlasů.

Celou až po místo, za které tužku držela; pak ji vytáhla ven.

Znovu a znovu ho s ní bodala a on křičel. Z krku mu vytryskl rudý ohňostroj.

Basantí se rozběhla ke dveřím a ke svazku klíčů, pohupujícimu se v zámku.

„Já nejsem blázen, pane McGille.“ Ryan byl s každým Calovým slovem podrážděnější a podrážděnější.

Jamiesonová důvod znala a moc dobře se bavila, až v jednu chvíli málem vyprskla smíchy. Zamaskovala to předstíraným kýchnutím. Byli na policejním ředitelství a Ryan poslouchal Calovo doznání, ale ani za mák se mu nelíbilo. Může snad člověk někoho obvinít za to, že zasadil květiny v zahradách desítek poslanců a členů skotského parlamentu, včetně ministrů životního prostředí a spravedlnosti? Zatím měli nahlášenou jen jedinou „škodu“ – zlomenou plaňku na plotě ministra životního prostředí. A ostatní McGillovy „oběti“ ani nepodaly stížnost: nikdo z nich nenahlásil, že by jim někdo vnikl na pozemek nebo se dopustil jakéhokoli trestného činu.

„Já tomu prostě nevěřím, pane McGille. Vy jste se tím sázením kytek určitě jenom kryl, nemám pravdu? Muselo vám jít o něco úplně jiného, o něco trestného.“

Cal se Ryanovi podíval do očí a pak zase sklopil zrak. „A o co jiného by mi podle vás mělo jít, pane inspektore?“

„Tady kladu otázky já, pane McGille.“

Jamiesonová s notnou dávkou uspokojení zaregistrovala, že Ryan už začíná být vytočený doběla. Kvůli těm několika poslancům a členům parlamentu, kteří vlastnili sídlo na venkově, dokonce McGillovi vyhrožoval skotským zákonem o pozemkové reformě z roku 2003. Ten totiž umožňuje volný pohyb po venkovské krajině s výjimkou „dvorků“, tedy právě zahrad kolem domů.

Cal se nad tím na chvíli zamyslel a pak Ryana chladně odpálkoval: „To je ale jenom taková technikálie, nemyslíte?

Toto je pouze náhled elektronické knihy.